

Mødet den 22. Decbr. 1910.

1. Anmodning fra Konsul Rahr om **Fritagelse for Hvervet som Byraadsmedlem.**

Samtykke meddeltes.

2. (J. Nr. 225—1910). Meddelelse fra **Overligningskommissionen** om Ændringer i Hovedligningen for 1910—11.

Til Efterretning.

3. (J. Nr. 480—1910). Indstilling fra Havneudvalget om **Ændringer i Reglement for Forvaltningen af Aarhus Havn.**

Formanden meddelte, at Indstillingen gik ud paa at bringe Forvaltningsreglementet i Overensstemmelse med Lønregulativet.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 400—1910). Indstilling fra Skoleudvalget angaaende **Sløjdlokalet i Borgerskolen i Ny Munkegade.**

Jakob Jensen meddelte, at Udvalget oprindeligt havde tænkt at indrette det halve af et af Rummene i Kælderen til Sløjdlokale, men at Sløjdinspektøren havde resolveret, at de to Tredjedele af Rummet burde indtages dertil. Da den Tredjedel, der blev tilbage, ikke vilde kunne anvendes til noget, foreslog Udvalget imidlertid at indtage hele Rummet. Indretningen deraf vilde

ikke blive dyrere end Indretningen af de to Tredjedele.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 10^s—1910). Valg af 6 Medlemmer til **Amtsskoleraadet** i Stedet for Pastor Lyngby, Købmand Schourup, Fabrikant A. Thomsen, Lærer Moustén, Pastor Laursen og Overlærer Kleisdorff.

Formanden havde siden sidste Møde undersøgt, hvad der var passeret i Byraadet med Hensyn til Indførelse af Forholdstalsvalg ved Besættelse af Udvalg o. l. I Mødet den 6. April i Fjor havde Byraadet vedtaget at indstille den d'Hondtske Metode til Anvendelse, men aftalte at afvente et eventuelt ministerielt Cirkulære om de nærmere Regler. Sagen var dermed blevet udsat, og man havde heller ikke siden haft Brug for Valgmetoden. Da Valget af Medlemmer til Amtsskoleraadet imidlertid gerne skulde foretages inden Aarets Udløb, havde Taleren siden sidste Møde indstillet til Ministeriet at faa Tilladelse til at foretage dette Valg efter den d'Hondtske Metode og følgende Skrivelse af 19. ds. fra Indenrigsministeriet som han oplæste, var indløbet.

»Efter Modtagelsen af det ærede Byraads Indstilling af 17. d. M. angaaende Forholdstalsvalgmaadens Anvendelse ved det til Byraadets Møde den 22. d. M. ansatte Valg af Amtsskoleraadsmedlemmer skulde man tjenstlig meddele, at Indenrigsministeriet i Medfør af Bestemmelsen i § 29, 1. Stk., i Lov Nr. 79 af 20. April 1908 herved fastsætter, at det fornævnte Valg bliver at foretage i Overensstemmelse med d'Hondts Metode for Forholdstalsvalg. Ministeriet forventer at modtage nærmere Indstilling fra Byraadet om en almindelig Regel for Foretagelsen

af Valg af to eller flere Medlemmer til Udvalg, Kommissioner, Bestyrelser o. l.«

Taleren maatte i Henhold til dette bede Medlemmerne anmelde Gruppe, der kunde lægges til Grund for Valg, men vilde dog henstille at undlade dette i dette Tilfælde, da det maatte anses for givet, at den ene Side fik 2 valgt og den anden 4.

Simonsen mente, at man efter d'Hondts Metode ikke behøvede at anmelde Grupper, men kun at indlevere Lister. Dette Spørgsmaal skulde han dog ikke udtale sig videre om, men ligesom ved sidste Møde foreslaa at vælge d'Hrr. Moustén, Marinus Petersen, Christensen, Olesen, Schourup og J. C. Petersen.

Formanden spurgte, om Hr. Simonsens Forslag var at forstaa saaledes, at d'Hondts Metode ikke skulde bruges.

Harald Jensen spurgte, om der var forlangt Forholdstalsvalg.

Formanden oplyste, at Forholdstalsvalg var forlangt af et af Raadets Medlemmer.

Simonsen havde forstaaet Formanden saaledes, at Forholdstalsvalgmaaden ikke skulde bruges ved dette Valg.

Formanden kunde ikke forstaa, hvorledes Hr. Simonsen kunde faa den Opfattelse af hans Ord, da han netop mente tydeligt at have sagt, at Forholdstalsvalg skulde anvendes.

N. Joh. Laursen fremhævede som det ejendommelige ved Hr. Simonsens Forslag, at Fler-tallet ikke alene vilde bestemme, hvem det selv vilde vælge, men ogsaa hvem Raadets øvrige Medlemmer skulde vælge. Naar Forholdet var dette, var det nødvendigt, at man fra anden Side maatte værge sig. Han havde ikke været til Stede i

sidste Møde, men set, at hans Navn ogsaa var blevet diskuteret. I og for sig var det rigtig nok, at hans Tid var ret optaget, og han havde ogsaa selv tænkt at melde sig fra, men som Sagen nu forelaa, vilde han dog ikke tage mod saa megen Godhed fra Flertallets Side, saa det var sikkert bedst, at man indrettede sig paa at gøre, hvad der var ret og billigt. Det var ogsaa rigtigt, at Valget ikke drejede sig om en saa betydelig Plads, at det var ret megen Strid værd, men kunde man ikke enes om en fælles Liste, maatte man hellere vælge forholdsmæssig.

J a k o b J e n s e n var glad ved at høre, at han havde set rigtigt, da han sidst omtalte, at Hr. N. Joh. Laursen var saa optaget af sin Rigsdagsvirksomhed, at det ikke nyttede at bebyrde ham med at være Medlem af Amtsskoleraadet. Vilde Hr. Laursen imidlertid være Medlem, maatte det blive hans Sag. Naar Hr. Laursen mente, at Flertallet ogsaa vilde bestemme, hvad Raadets øvrige Medlemmer skulde gøre, var Hr. Laursen paa Vildspor, da det hele, der var sket, indskrænkede sig til, at man efter gammel Skik havde bragt Kandidater i Forslag. Iøvrigt troede han, at man vilde være vel tjent med Hr. Simonsens Forslag.

M i k a e l J o h a n s e n erindrede om, at Byraadet i Mødet den 6. April 1909 havde vedtaget, at den d'Hondtske Metode kunde anvendes ved Besættelse af Udvalg og Kommissioner, og om at Forholdstalsvalg ifølge den kommunale Valglovs § 29 skulde anvendes, naar et Medlem forlangte det. I Henhold hertil havde han ved sidste Møde forlangt Forholdstalsvalg og skulde nu paa 6 Mands Gruppens Vegne foreslaa at vælge de Herrer N. Joh. Laursen og Schourup.

Simonsen fandt det naturligt, at Hr. N. Joh. Laursen ikke vilde undlade at modtage den Cadeau, der blev budt ham fra Højres Side. Det var en Hædersbevisning, der fra Hr. Laursens Side set kunde være fuldt fortjent. Da Valget skulde foretages efter d'Hondts Metode, vilde han bede Formanden betragte de Navne, han havde nævnt, som en indleveret Liste.

Mousten troede det ikke nødvendigt at anmelde Grupper for at benytte den d'Hondtske Metode. Ethvert Medlem kunde stemme paa den Liste, han vilde.

Mikael Johansen maatte i saa Fald yderlig foreslaa Hr. Carl Laursen.

Formanden havde anset det nødvendigt, at der anmeldtes Grupper.

Harald Jensen gjorde opmærksom paa, at d'Hondt intet sagde om Grupper, og at Metoden kun var et System til Udregning af Forholdstallet.

N. Joh. Laursen erindrede om, at man i Fjor fra alle Sider gik ud fra, at der skulde anmeldes Partigrupper. Man kunde imidlertid meget godt stemme enkeltvis paa Listerne uden Anmeldelse af Grupper.

Mousten, Marinus Petersen, Christensen, Olesen, N. Joh. Laursen og Købmand Schourup valgtes.

6. (J. Nr. 288—1910). Indstilling fra Budgetudvalget angaaende en af Brandkommissionen fremsendt Sag vedrørende **Anskaffelse af Møbler til Brandstationen.**

Fra Brandkommissionens Formand forelaa følgende Erklæring tiltraadt af Kommissionens øvrige Medlemmer:

»I Anledning af Byraadets Skrivelse af 31. f. M. og til Besvarelse af de deri indeholdte Spørgsmaal nemlig:

1. Naar er det under Sagen ommeldte Kontor bleven indrettet paa Brandstationen, og til hvilket Brug er det bestemt? Har Brandkommissionen samtykket i dets Indretning, og er der tidligere bevilget Midler dertil?
2. Er der af Brandkommissionen bevilget noget Beløb til Anskaffelse af Møbler til det nævnte Kontor, eller er der under Behandlingen af Brandvæsenets Budget eller ved anden Lejlighed af Brandinspektøren eller Brandassistenten forhandlet med Brandkommissionen angaaende saadan Anskaffelse, skal jeg paa egne Vegne udtale følgende, idet jeg iøvrigt henviser til nedestaaende Genparter af Paategninger fra Brandkommissionens øvrige Medlemmer, blandt hvem Sagen har cirkuleret.

ad 1: Herom har Brandkommissionen som saadan ingen Erindring, da det passerede ligger før 2 af de nuværende Medlemmer tiltraadte, og Forhandlingsprotokollen intet indeholder derom. Efter Brandinspektørens Forklaring er Kontoret indrettet i 1906 til Brug for Brandassistenten med Brandkommissionens Tilladelse ved, at et Rum paa Stationens Loft afskildredes af Stationens egne Folk, der betaltes af Konto 3 a (Vedligeholdelse af Bygning), ligesom Kalkning og Pudsning betaltes af denne Konto. Maling og Tapetsering bekostedes af Brandassistenten.

ad 2: Der er aldrig bleven bevilget noget Beløb til Anskaffelse af Møbler, hvorimod et ældre Medlem af Brandkommissionen (Samuelson) mener at kunne mindes, at Assistenten ved den under Nr. 1 omtalte Lejlighed fik Tilladelse til selv at besørge Kontoret møbleret paa egen Bekostning.

Engang i Foraaret henvendte Brandinspektøren sig til Kommissionens Formand og spurgte denne, om det ikke var muligt, at Assistenten kunde faa Regningen paa de leverede Møbler betalt nu, da der var Penge tilovers paa Budgettets Inventarkonto for 1909/10. Da det forekom Formanden rimeligt, at Assistenten, naar det var muligt, kunde faa bemeldte Udlæg til sine Tjenestemøbler refunderede, stillede han sig imødekommende overfor Forslaget under Forudsætning af, at Brandkommissionen var af samme Mening. Sagen cirkulerede dernæst, men blev i Anledning af et enkelt Medlems (Simonsens) Protest behandlet i et Brandkommissionsmøde, hvor man dog hurtig kom til Enighed, da det viste sig, at vedkommende Medlem havde troet, at Posten skulde afholdes af indeværende Aars Budget, medens den i Virkeligheden som nævnt skulde afholdes af foregaaende Regnskabsaars Budget, som vedkommende Medlem ikke havde været med til at lægge, da han da ikke var Medlem af Kommissionen.

Det var imidlertid ved de nævnte Forhandlinger en bestemt Antagelse hos alle de Medlemmer, som gav Forslaget deres Tilslutning, at de paagældende Møbler var betalte af Assistenten i Henhold til den foreliggende Regning og altsaa leverede af Snedkeren som nye til Brug i Kontoret, og det vilde i hvert Fald for flere af Medlemmerne have stillet sig væsentligt anderledes, hvis de havde vidst Besked med eller kunnet tænke sig, at det drejede sig om Møbler, som af Assistenten vare anskaffede længe i Forvejen til andet Brug og derpaa flere Aar efter stillede ind paa Brandstationen.«

F o r m a n d e n bemærkede, at naar han havde ansat Sagen for aabne Døre, var det, fordi begge Grupper ønskede det, og fordi der var fremsat Udtalelser i samme Retning fra de paagældende Funktionærer, de Herrer Springborg og Bøstrup. Taleren havde altsaa sat Sagen paa Dagsordenen for det offentlige Møde, men mente vedblivende, at den bedre egnede sig til at behandles for lukkede Døre, navnlig fordi der i et saadant kunde bruges mere fri Udtalelser end for aabne Døre, hvilket i en Sag som denne maatte anses for et stort Gode. Han forelagde dernæst Sagen, hvoraf det fremgik, at Assistent Bøstrup før Aaret 1900, men til forskellige Tider af Brødrene Hoffmann købte nogle Møbler. hvis Indkøbspris ikke var blevet oplyst i Sagen. Efterat Bøstrup var blevet ansat ved Brandvæsenet, flyttede han Møblerne over paa Brandstationen, hvor der var blevet indrettet et Kontor til ham. De blev ikke overflyttet paa een Gang, men efterhaanden, nogle i 1905 og de sidste i 1906. Den 1. April 1906 lod han Snedker Hoffmann takserø Møblerne for det Tilfælde, at Brandvæsenet vilde overtage dem, hvilket han under Sagen hævdede i Forvejen at have talt med Brandinspektør Springborg om og af denne faaet det Indtryk, at en saadan Overtagelse mulig kunde finde Sted. Paa Brandvæsenets Budget blev der imidlertid ikke Raad til at overtage Møblerne før der i 1909—10 blev et Overskud, og Bøstrup henvendte sig da atter til Springborg, som saa bad ham komme med en Regning. Bøstrup gik derefter til Hoffmann, og dennes Bogholderske skrev efter Bøstrups Diktat en Regning, hvorpaa Møblerne blev opført til de Beløb, de var takseret til i 1906 af Hoffmann. I Mellemtiden havde Møblerne uafbrudt været benyttet paa Brandsta-

tionen, og Bogholdersken kvitterede Regningen samtidig med Udstedelsen. Efter Bøstrups Forklaring foreviste han saa baade Regningen og Taksationen for Springborg. Denne forklarede derimod, at han mente, at Hoffmann havde leveret og faaet Betaling for Møblerne, og da han stode derpaa, og paa, at Priserne vare rigtige, undersøgte han kun, om Møblerne var til Stede. Begge paastod, at Kommunen ingen Skade havde lidt, hvad ogsaa bekræftedes af en ny Vurdering, som Bøstrup senere havde ladet Snedkermestrene Iisager og Christiansen foretage, og hvorefter Møblerne blev ansat til 100 Kr. mere. I det hele taget paastod Bøstrup, at han ikke havde haft til Hensigt at foretage sig noget ulovligt, og der forelaa da heller intet, der tydede derpaa. Givet var det imidlertid, at de administrerende Myndigheder, i dette Tilfælde Brandkommissionen og Byraadets Kasse- og Regnskabsudvalg, havde faaet et fejlt Billede af, hvad der var foregaaet, saaledes at de under fejlagtige Forudsætninger havde anvist Regningen til Udbetaling, hvilket ogsaa bekræftedes ved den foreliggende Erklæring fra Brandkommissionen. Paa dette Punkt var der begaaet en væsentlig Fejl, idet Kasse- og Regnskabsudvalget maatte gaa ud fra, at der var Tale om et almindeligt Køb af Møbler, naar der forelaa en attesteret Regning. Hvis Udvalget ikke kunde stole paa Attestationerne, vilde hele Byens Regnskabsvæsen hvile paa et løst Grundlag. Budgetudvalgets Mindretal mente derfor, at der burde tildeles de to Funktionærer en Irettesættelse, og at Handelen burde gaa tilbage, saaledes at Bøstrup fik Møblerne udleverede mod at tilbagebetale Beløbet. Hvorledes Brandkommissionen saa vilde stille sig med Hensyn til en eventuel Erstatning til Bøstrup

for Brug af Møblerne i de mange Aar, maatte blive dens Sag.

Simonsen udtalte, at Budgetudvalgets Mindretals Forslag ikke tilfredsstillede Udvalgets Flertal, som derfor foreslog Nedsættelse af et særligt Byraadsudvalg til Undersøgelse af Brandvæsenets hele Administration. Taleren havde rejst Sagen, fordi han ikke vilde sidde i Brandkommissionen og finde sig i den Administration, der var blevet anvendt hidtil. Da han kom ind i Brandkommissionen, mødte han med den bedste Vilje og største Tillid, men Tilliden forsvandt efterhaanden, saa han nu næsten nærrede Mistillid til Brandvæsenets Administration. Han havde rejst Sagen, fordi han vilde have Rede paa, om Byraadet billigede den Maade, hvorpaa de mange Penge til Brandvæsenet administreredes. — Formanden havde nævnt, at hvis Mindretalsindstillingen blev vedtaget, vilde det blive Brandkommissionens Sag at afgøre, hvorledes Bøstrup skulde have Erstatning for at have haft Møblerne staaende paa Brandstationen. Dette vilde dog vist være for omsorgsfuldt. Mindretallet erkendte jo ved sin Indstilling, at Møblerne var anskaffet paa ulovlig Maade, saa der var absolut intet at give Erstatning for. Den i Sagen foretagne Undersøgelse havde efter Talerens Mening været meget lempelig, idet den væsentligst havde bestaaet i at nedskrive, hvad Springborg og Bøstrup dikterede; men selv om man lagde det til Grund, bekræftede det dog fuldt ud, hvad Taleren havde skrevet i sin Artikel i Juni Maaned, og Budgetudvalgets Mindretal kom jo netop ogsaa til samme Resultat, som Taleren var kommet til i sin Artikel, nemlig at Bøstrup skulde betale Pengene tilbage mod Tilbagelevering af Møblerne, og at Bøstrup og Springborg skulde

have en ordentlig Irettesættelse. Ved Brandvæsenets Administration var der imidlertid senere fremkommet Forhold, der bevirkede, at Taleren ikke mere fandt denne Afslutning paa Sagen tilstrækkelig. Der var opført 7 Stykker Møbler paa Regningen, men 2 af disse var ikke til Stede, da Taleren aflagde Besøg paa Brandstationen. Af Forhørerne fremgik det, at disse 2 Møbler, et Tegnebord og en Taburet, fandtes i Depotet paa Brandstationens Loft. Den sunde Fornuft kunde sige, at Bøstrup ikke havde været i god Tro her, da han ikke kunde gaa ud fra, at Kommunen vilde købe Møbler for at sætte dem op paa et Loft. I det hele taget var det godtgjort, at Møblerne hverken var bevilget eller købt, og man kunde ikke finde sig i den Administration, at Embedsmændene opførte saa store Konti paa Budgettet, at de ikke kunde bruge Pengene til det, de var bestemt til, og saa anvendte dem til noget andet. Egentlig var det ikke saa meget Pengene, det drejede sig om, som Fremgangsmaaden, skønt Møblerne næppe ved en Auktion eller ved Salg paa anden Maade kunde koste det, der var blevet betalt for dem. Paa Regningen fra Hoffmann var der opført et Ur til 28 Kr., men under Forhørerne var det blevet oplyst, at Uret slet ikke var leveret af Hoffmann, men af Urmager Meincke et Aar efter den af Hoffmann foretagne Taksation. En anden Mærkelighed var, at Regningen og Taksationen ikke stemte overens i Benævnelserne paa Møblerne, og at Hoffmann ikke erindrede, hvad Bøstrup havde givet for Møblerne, og naar disse var leveret, men kun, at de var leveret før 1900, og at de havde kostet mere, end de var blevet takseret til i 1906. En saadan Forklaring var det løseste løse, man kunde

tænke sig. Da der i 1909—10 blev Overskud paa Brandvæsenets Budget, og Bøstrup henvendte sig til Springborg, havde denne efter Bøstrups Forklaring anmodet om en Regning, og Bøstrup var saa gaaet til Hoffmann, der havde udstedt en Regning, hvorpaa der fandtes Ting, der slet ikke var leveret. Og skønt Springborg, da han saa Regningen, havde ytret noget om, at det var vel meget, og at Bøstrup vel ikke behøvede en Chaiselongue, havde han dog attesteret Regningen. Man skulde synes, at det første, Undersøgelsesdommeren efter en saadan Forklaring havde at gøre, var at udnævne Mænd til under Edsansvar at taksere Møblerne; men dette var ikke sket; man havde ladet sig nøje med den Taksation, som Bøstrup selv havde ladet foretage af de Herrer lisager og Christiansen, og hvorefter Bøstrup var en ren Velgører overfor Kommunen. Med Hensyn til Chaiselonguen maatte det bemærkes, at den var gammel og slidt, da den kom op paa Brandstationen, men at den i 1906 blev omstoppet og betrukket af Dekorator Dambmann, alligevel blev den opført til 85 Kr. Under Forhøret havde Springborg forklaret, at der paa Budgettet for 1909—10 var tilstrækkelig tilovers til, at Møblerne kunde anskaffes. At der var tilstrækkeligt tilovers, var meget forstaaeligt, idet der var opført 1500 Kr. til Vedligeholdelse af Brandstationen, skønt denne kun havde kostet 35000 Kr. Paa den Maade kunde der let blive noget tilovers. Med Hensyn til Møblerne var der nu vist oplyst, hvad der kunde oplyses, og man kunde strides om, hvorvidt der var gjort Forsøg paa at belukse Kommunen, eller om der var handlet i god Tro, saa hvis der nu ikke var andet, og hvis man ikke nærede Mistillid til Brandvæsenets Administra-

tion i det hele taget, kunde der være Tale om at slutte Sagen som foreslaaet af Budgetudvalgets Mindretal; men efter Talerens Mening trængte hele Administrationen til at undersøges. Det havde saaledes været Kotume at udbetale Penge paa en blot og bar Udtalelse om, at de var udlagt af enten Springborg eller Bøstrup og uden noget som helst andet Bilag. Den senere Tid var der sket en Forandring heri, idet der ikke var blevet fremsendt nogen Regning, uden at de originale Bilag medfulgte, og saaledes burde det ogsaa være. Ved at gennemgaa de gamle Aktstykker heftede man sig særlig ved de Regninger, der angik Udbetalinger til Reservemandskabet, idet disse Regninger ofte synes uforstaaeligt høje. Alene for at undersøge dette var der tilstrækkelig Grund til at nedsætte et Udvalg. Den 1. Maj d. A. brændte der et lille Skur paa Skovvejen, og der var højst 4 Mand af 4. Linies Reserve til Stede i højst 1 Time. For denne Tjeneste skulde de hver have 1½ Kr., og der skulde altsaa ialt udbetales 6 Kr., da det faste Mandskab intet ekstra Honorar fik, men den 23. Maj var der alligevel blevet hævet 35 Kr. 65 Øre efter Regning til Branden paa Skovvejen. Her var altsaa blevet nogle Penge borte, og Taleren vilde have oplyst, hvor de var blevet af, hvis han mere skulde have med Brandvæsenet at gøre. For at undgaa Misforstaaelse, vilde han straks sige, at han ikke mistænkte Springborg eller Bøstrup for at have stukket Pengene i deres Lommer; men han syntes, der var Grund til at lade et Udvalg undersøge, hvor de Penge var blevet af, og om det var gaaet paa lignende Maade ved flere Lejligheder. I Horsens havde der nylig været et Tilfælde, hvorefter baade Brandinspektøren og Assistenten havde faaet travlt

med at tage deres Afsked, fordi de paa Regningerne havde opført Beløb til Repræsentation o. l., som ikke kunde ventes bevilget paa ordinær Vis. Maaske kunde det tænkes, at de 29 Kr. var gaaet til et eller andet, man her heller ikke kunde faa bevilget. Man vilde maaske sige, at det var at forbigaa Brandkommissionen at forlange et saadant Undersøgelsesudvalg, men Taleren ønskede ikke i denne Henseende at paalægge Kommissionen noget. Forholdene var desuden noget ejendommelige i Brandkommissionerne, idet en kongelig Politimester eller Borgmester var Formænd i disse, og disse Embedsmænd var de fleste Steder i Forvejen saa stærkt engagerede af deres Dommerforretninger, at det vilde uretfærdigt at forlange, at de skulde sætte sig saaledes ind i alle Brandvæsenets Sager, som de burde, og navnlig vilde man ved at forlange dem til at lede en Undersøgelse som denne let bringe dem ind i Forhold, de helst vilde være fri for. Det rigtigste vilde derfor være, at Byraadet ved et Udvalg for Eksempel paa 3 Mand undersøgte Brandvæsenets Administration. Der var blevet skrevet, at det var af Hævnlyst, at Taleren havde rejst denne Sag. En Imødegaaelse af denne Paastand fandt han imidlertid ganske overflødig. De to Funktionærer havde aldrig tilføjet ham noget ondt, saa han havde aldeles ingen Grund til at forfølge dem. Hans Tillid til Brandvæsenets Administration var blevet svækket, og derfor ønskede han Undersøgelsen iværksat. Han anbefalede sluttelig Budgetudvalgets Flertals Indstilling om at nedsætte et Udvalg til at undersøge Brandvæsenets Administration.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Budgetudvalgets Flertals Indstilling lød paa at nedsætte et Udvalg til Undersøgelse af Springborgs

og Bøstrups Forhold med Hensyn til Brandvæsenets Administration. Da Hr. Simonsens Forslag nu syntes at gaa videre end nævnt i Indstillingen, maatte han anmode Hr. Simonsen om at afgive en skriftlig Indstilling, hvis Hr. Simonsen da ønskede Indstillingen anderledes affattet, end den forelaa, idet det vilde være af Betydning for det eventuelle Udvalg at have sin Kompetence fastslaaet. Nedsættelse af det foreslaaede Udvalg var et ret usædvanligt Skridt, saa det maatte præciseres, om det kun skulde undersøge mulig begaaede Misligheder, eller om det ogsaa skulde stille Forslag om en ny Ordning af Administrationen, hvilket jo godt kunde tænkes. Man kunde naturligvis se forskelligt paa Spørgsmaalet om Erstatning til Bøstrup for Brug af Møblerne i de 4 Aar, men naar man gik ud fra, at der ikke var begaaet Svig, og at Bøstrup fra Begyndelsen af havde handlet i god Tro, syntes det ret rimeligt, at der kunde blive Tale om Erstatning; men det Spørgsmaal maatte selvfølgelig ganske overlades til Brandkommissionen.

Politimesteren var kommet til Stede, fordi han gerne vilde høre Hr. Simonsens Motivering af det ret usædvanlige Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til Undersøgelse af Brandvæsenets Administration. Selve Sagen angaaende Møblerne skulde han ikke komme videre ind paa, da den var tilstrækkeligt oplyst, men kun henholde sig til den af ham afgivne Besvarelse paa de af Budgetudvalget stillede Spørgsmaal. Der var efter hans Mening begaaet en stor Fejl fra begge de Herrer Side ved at give Brandkommissionen et urigtigt Billede af, hvad der var foregaaet, og derved faaet denne til at give en Bevilling, der hvilede paa fejle Forudsætninger. Det var af

største Vigtighed, at man kunde stole paa Kommunens Førstemænd, men de paagældende kunde i dette Tilfælde paa ingen Maade siges fri for at have handlet baade skødesløst og ubetænksomt. Han skulde heller ikke udtale sig om, hvorledes det vilde have stillet sig med Hensyn til Køb af Møblerne, hvis Kortene var blevet lagt paa Bordet for Kommissionen. For sit Vedkommende kunde han maaske godt være gaaet med til Købet, men Kommissionen vilde dog aldeles sikkert have ladet Møblerne taksere af en af den selv valgt Mand. Der synes derfor at være god Grund til at give disse Folk en Irettesættelse, hvad Taleren ogsaa havde stemt for. Men selv om der var begaaet en Fejl, der fortjente en Reprimande, kunde der dog ogsaa gøres for meget ud af denne, navnlig da den var ganske isoleret, og det forekom ham, at Hr. Simonsen ved sit Forslag var vel tilbøjelig til at »se rødt«. Han kunde ganske vist godt tænke sig, at Hr. Simonsen mente, at forskellige dunkle Punkter trængte til at undersøges, men det drejede sig dog kun om fuldkommen Smaating, hvis rette Forum var Brandkommissionen, og om hvilke Taleren skulde bidrage sit til at skaffe fuld Klarhed. Selv om hans Tid meget rigtig var optaget af meget andet, skulde han ofre alt for at faa de dunkle Punkter klaret. I det af Hr. Simonsen nævnte Tilfælde med Regningen fra Branden paa Skovvejen, hvor muligvis 29 Kr. af en Regning paa 35 Kr. var blevet brugt til andre Formaal end bevilget, var der maaske begaaet en stor Mislighed, men Taleren skulde i Brandkommissionen bidrage sit til at opklare den Slags. At nedsætte et særligt Byraadsudvalg var derimod noget andet, for saa vilde selvfølgelig enhver mene, at der maatte være noget langt

mere alvorligt paa Færde; det vilde hedde sig over hele Landet, at der var noget galt fat med Brandvæsenet i Aarhus, og inden faa Dage vilde Bøstrup og Springborg Landet over staa som overbeviste Forbrydere. At nedsætte et særligt Udvalg vilde være at kaste en Mistænkeliggørelse paa to i Grunden veltjente Embedsmænd, som der ikke var tilstrækkelig Grund til. Taleren vilde derfor indtrængende henstille, at Undersøgelsen blev foretaget af Brandkommissionen, der skulde foretage den saa nøjagtig som mulig, og hvis det viste sig, at der var foregaaet Misligheder, komme med Indstilling til Byraadet.

M i k a e l J o h a n s e n henviste til, at der siden 1900 havde siddet 2 Socialdemokrater i Brandkommissionen, saa den af Hr. Simonsen mod denne udkastede stærke Kritik, som Taleren dog ikke troede berettiget, maatte altsaa hovedsagelig falde paa Hr. Simonsens Meningsfæller, som jo maatte have overset de Misligheder, der efter Hr. Simonsens Mening var foregaaet. Taleren, der havde været Medlem af Brandkommissionen siden 1906, vilde i hvert Fald ikke tage imod nogen Kritik af Hr. Simonsen i den nævnte Retning. Om der kunde administreres noget billigere, skulde han ikke sige, men det maatte dog erindres, at et Budget altid var lagt kalkulatorisk, og naar Byens Politimester var Kommissionens Formand, maatte man dog deri have nogen Borgen for, at det ikke var saa galt, som Hr. Simonsen mente. Selvfølgelig var der begaaet en Uregelmæssighed og en formel Fejl, og skulde han vælge mellem de to Forslag fra Budgetudvalget, vilde han i og for sig helst vælge Flertallets, da alle var bedst tjent med at faa Sagen undersøgt, men han syntes dog ikke, at Brandkommissionen havde fortjent den

Kritik for Pligtforsømmelse, der udkastedes mod den ved Forslaget. Selvfølgelig troede han det, naar Hr. Simonsen sagde, at der ikke var Tale om nogen politisk Forfølgelse; men naar Hr. Simonsen pointerede, at to af Møblerne ikke fandtes i Kontoret, men i Depotet paa Loftet, kunde han dog ikke se, der var noget i det, da Møblerne jo faktisk fandtes paa Brandstationen. Dersom Budgettet var lagt for flot, maatte Byraadet tage sin Skyld med. Iøvrigt fandt han det underligt, at Hr. Simonsen paa egen Haand havde foretaget Undersøgelser og ledt gamle Regninger frem. Skulde Regningerne undersøges, kunde man maa-ske ogsaa finde nogle, der var for høje, under andre Udvalg. Det var rigtigt, at der paa Regningen fra Branden paa Skovvejen var taget mere, end der var medgaaet til denne Brand, men det var blevet ham meddelt, at Beløbet ogsaa indbefattede 3 Kr., der var blevet glemt fra en Brand i Vestergade. Horsenstilstilfældet troede han ikke kunde sammenlignes med nærværende Sag. Det forekom ham, at Politimesterens Forslag var det sundeste. At nedsætte et særligt Udvalg vilde i hvert Fald være et Slag mod Brandkommissionen. Hvis man ikke var tilfreds med Brandkommissionens Sammensætning, kunde man jo for denne Undersøgelse supplere den med et eller to Medlemmer af Byraadet.

Samuel sen havde haft Sæde i Brandkommissionen i 10 Aar og hævdede, at det i den Tid ikke havde manglet paa Kritik fra hans Side. Da han i 1900 var kommet i Kommissionen, var det som at komme i en Hvepsere; men den Kritik, han havde øvet, var altid blevet holdt indenfor Kommissionen. At Hr. Simonsen nu havde draget denne Sag offentlig frem, var meget

naturligt, da den i Virkeligheden var offentlig i Forvejen. Brandkommissionen havde maattet kritisere mange forskellige Administrationssager, ogsaa at der var brugt Penge til andet, end de var bevilget til, saa der var nogen Grund til at iværksætte en Undersøgelse. Som Medlem af Kommissionen følte Taleren sig ikke tilsidesat, ved at Undersøgelsen blev foretaget af et Byraadsudvalg, og han vilde anse det for naturligt at lade Kommissionen repræsentere af Hr. Simonsen deri. Han anbefalede Budgetudvalgets Flertals Indstilling, dog at Hr. Simonsen fik Sæde i Udvalget.

Formanden bemærkede, at det ikke lod sig gøre at udvide Brandkommissionen, medens der intet var til Hinder for ved denne Sags Behandling at lade nogle Byraadsmedlemmer tiltræde Kommissionen. Sagen løstes dog formentlig bedst ved, at man tiltraadte Budgetudvalgets Mindretals Forslag og supplerede Brandkommissionen med f. Eks. 3 Medlemmer til en nærmere Undersøgelse af Administrationen.

Simonsen fremhævede det meget urigtige i, at Penge blev brugt til andet Formaal, end de var bevilget til. Hverken Kommissionen eller Byraadet vilde vel nægte at bevilge Penge til noget nødvendigt, heller ikke til Møbler, naar disse var nødvendige. Der var absolut ingen Handel foregaaet, saa man kunde ikke tale om at lade Handelen gaa tilbage. Møblerne var desuden Stuemøbler, der aldeles ikke passede paa et offentligt Kontor. Det var meget rigtigt, at Nedsættelse af det foreslaaede Udvalg var et ekstraordinært Skridt, men man havde heller aldrig set en Administration som denne. Det forbavsede ham, at Hr. Mikael Johansen netop havde hørt Tilfældet fra Skovvejen omtale, da han troede, at man var

mere diskret med den Sag; men selv om der ogsaa var medtaget 3 Kr. til Branden i Vestergade paa denne Regning, saa manglede der alligevel Besked om, hvor de 26 Kr. var gaaet hen. Det vilde absolut være rigtigst at faa fuld Klarhed angaaende Brandvæsenets Forhold, for han troede ikke, der kunde ændres meget med de paagældende Folk, med mindre der blev taget kraftigt fat. Politimesterens Bemærkning om vedkommendes udmærkede Arbejde i Kommunens Tjeneste kunde han ikke underskrive. Med Hensyn til Ordlyden af Budgetudvalgets Flertals Forslag bemærkede han, at han ikke havde set, hvilken Form Formanden havde givet Forslaget, men Udvalgsflertallets Ønske gik ud paa at faa et Udvalg nedsat til Undersøgelse af Brandvæsenets hele Administration. At Brandkommissionen skulde have Grund til at føle sig tilsidesat ved Nedsættelse af et saadant Udvalg, kunde han ikke indse. Maa-ske vilde Sagen blive bemærket ude over Landet, men de to Mænd var ikke ubeskyttede, da de kunde gøre Regning paa hele den konservative Presse Landet over.

J a k o b J e n s e n skulde være meget spagfærdig i sine Udtalelser, da han havde Erfaring for, at man skulde være meget varsom, naar man vilde kritisere Kaptajn Springborg. Da han læste Forhørene, tænkte han, de Mennesker maatte være lykkelige, der kunde være enfoldige som Duer og snilde som Slinger. Det var rigtigt, at Ansvaret maatte lægges paa Embedsmændene; Borgernes Tillidsmænd kunde vel se efter, men i 1. Instans maatte Embedsmændene bære Ansvar. Naar man købte Møbler, der ikke var bevilget, og oven i Købet lagde dem paa Pulterkammeret, var man lidt langt ude, saa Taleren var overbevist om, at

hvis det havde været ham, der havde udstedt den Regning, havde han ikke undgaaet at blive nappet. Hvis et Medlem af Brandkommissionen talte om at yde Erstatning for Brug af Møblerne, maatte vedkommende være mere godmodig, end han burde være. Man havde været ret godmodig overfor flere Funktionærer, f. Eks. overfor en Politibetjent og en Revisor; men nu maatte det være paa Tide at sige Stop. Han anbefalede Hr. Simonsens Forslag, som sikkert vilde tilfredsstille alle, og anbefalede at lade Udvalget komme til at bestaa af de Herrer Mikael Johansen og Simonsen som Repræsentanter for Brandkommissionen samt Hr. Marinus Petersen. Som Skoleudvalgsmedlem havde han Erfaring for, at man ikke kunde stole allerbedst paa Springborgs Attestation. idet en Regning havde maattet sendes tilbage, fordi den ikke var rigtig undersøgt, da den kom til Udvalget. Naar Funktionærerne alle Tider gik nøje efter i Undersøgelserne, kunde Byen sikkert spare mange Penge. At nedsætte et særligt Udvalg var vel et ekstraordinært Skridt, men der var tilstrækkelig Grund dertil.

Møller skulde ikke gaa i Detailler, da Sagen jo forelaa godt oplyst. Han fandt Hr. Simonsens Forslag vel radikalt, da det vilde være lidt vanskeligt at undersøge Brandvæsenets hele Administration. Hr. Jakob Jensens Forslag var allerede lidt bedre, navnlig hvis det tredje Udvalgsmedlem ogsaa blev valgt blandt Medlemmerne af Brandkommissionen. At Byraadet havde 3 af sine Medlemmer siddende i Brandkommissionen, maatte da ogsaa være nogen Garanti for, at Administrationen ikke var saa helt slet, og naar man anmodede disse 3 Medlemmer og Formanden for Kommissionen om i denne at undersøge Forholdene,

vilde man sikkert faa alt frem. Det var rigtigt, at der var begaaet en Fejl, men Kommissionen var maaske heller ikke helt uden Skyld, da den muligvis burde have sørget for en Bevilling til Møblerne, idet Funktionærerne dog ikke selv skulde møblere Kommunens Kontorer. Det var meget muligt, at det havde været Bøstrups Tanke, at Brandvæsenet engang vilde afkøbe ham Møblerne, og det var selvfølgelig en uheldig Transaktion af ham at henvende sig til Hoffmann angaaende Regningen, idet han burde være gaaet lige til Kommissionen. Havde denne saa ikke købt Møblerne, havde den vel købt nogle andre. Taleren saa helst, at Byraadet henstillede til Brandkommissionen at foretage en grundig Undersøgelse af Administrationen, navnlig for de sidste 2 Aar. Blev Byraadet saa ikke tilfreds med Kommissionens Indstilling, kunde der altid nedsættes et Udvalg.

N. J o h. L a u r s e n mente, at Sagen delte sig i to Dele, nemlig Spørgsmaalet om Møblerne og Hr. Simonsens Forslag, der gik langt videre. Bøstrup havde selvfølgelig begaaet en Fejl, idet han, hvis han skulde have et Kontor, burde have for langt det saaledes, at han kunde arbejde i det, og han kunde have spurgt lige til, om der kunde komme en Handel i Stand mellem ham og Kommissionen om Møblerne, men i Stedet for havde han praktiseret noget ind, der gav et urigtigt Billede af, hvad der var passeret. Den Sag maatte Kommissionen og Bøstrup imidlertid se at faa bragt i Lave. Det var rigtigt, at Udvalgene ikke kunde gennemgaa alle Regninger, men maatte stole paa, at Attestationerne var rigtige; men man havde paa den anden Side heller næppe Lov til at gaa i den Grad i Detailler overfor Regninger, som Hr. Jakob Jensen mente med Hensyn til

Springborg, da Kontrollen f. Eks. angaaende hvad der medgik ved Bygningsreparationer ikke var saa helt let endda, idet meget maatte bero paa et Til-
lidsforhold overfor vedkommende Haandværksfolk. Saaledes var det i alt Fald for private, og det samme kunde vel være Tilfældet for Kommunen. Han var enig med Politimesteren i, at denne For-
handling vilde vokse med Afstanden fra Aarhus. Hvad man tilsigtede med et særligt Udvalg, var heller ikke let at se, da man havde det allerbedste
Udvalg i Brandkommissionen, hvis Formand lige havde lovet at lægge al Kraft ind paa at bringe
Lys i Sagen. Hvis Taleren sad i et Udvalg og fik Mistanke om, at der skete noget uheldigt i Ad-
ministrationen, vilde han benytte sine Øjne for at faa set rigtigt efter. Han kunde fuldt ud slutte
sig til Politimesterens Forslag, idet han mente, at de Oplysninger, der kom frem ad de forskellige
Veje, meget vel kunde tages op til Undersøgelse i Kommissionen. Ved at nedsætte et særligt Ud-
valg til at undersøge Brandvæsenets Administration vilde Byraadet begaa et fuldstændigt Overgreb,
som det endda næppe havde Lov til, overfor Brand-
kommissionen. Sluttelig bemærkede han, at man ikke altid skulde tro paa, hvad der blev fortalt,
og at det ikke altid var de bedste Elementer, der gav sig af med at komme med Oplysninger om deres overordnede.

J a k o b J e n s e n havde foreslaaet Hr. Marinus Petersen i Stedet for Hr. Samuelsen, fordi han vidste, at Hr. Petersen havde mere Tid end Hr. Samuelsen. Skulde det være et 5 Mands Udvalg, vilde han sætte Pris paa at faa Hr. Samuelsen med, men han troede, at et 3 Mands Udvalg vilde være det bedste. Overfor Hr. Laursen hævdede han, at man meget vel kunde føre nøje Kontrol

med Bygningsreparationer, idet man ved Hjælp af Timesedlerne, som det ikke var vanskeligt at faa frem, kunde faa fuld Rede paa, hvad der var brugt af Materialier, og hvor megen Tid der var anvendt. Det Tilfælde, han havde omtalt, drejede sig iøvrigt om Mangel paa Opmaaling. Selvfølgelig maatte Byraadet have Lov til at anstille Undersøgelser, naar det ønskede det, uden at det kunde betegnes som Overgreb, og et saadant Undersøgelsesudvalg var meget stærkere end et almindeligt Udvalg.

M i k a e l J o h a n s e n mente, at Brandkommissionen i dette Tilfælde maatte være stærkere end et særligt Udvalg, fordi Politimesteren var dens Formand, og Hr. Simonsen, der var Angriberen, havde Sæde i den. Skulde der imidlertid ned sættes et Udvalg, syntes han, at slet ingen af Brandkommissionens Medlemmer skulde have Sæde deri, idet det var naturligst, at der kom andre Medlemmer til, naar det var Brandkommissionen, der skulde kritiseres. For sit Vedkommende vilde han i hvert Fald gerne være fri for at komme i Udvalget. Iøvrigt ønskede han at pege paa, at Springborg var ualmindelig afholdt, og at der i hvert Fald indtil de allersidste Aar havde været det bedste Forhold mellem ham og Folkene.

S a m u e l s e n gjorde gældende, at ingen bebrejdede Brandkommissionen noget. Han havde foreslaaet Hr. Simonsen til Medlem af Udvalget, fordi Hr. Simonsen laa inde med Materiale, der kunde være til Gavn ved Undersøgelsen. Han ønskede ikke selv at komme i Udvalget og mente, at dette helst maatte bestaa foruden af Hr. Simonsen af 4 Medlemmer udenfor Kommissionen.

S i m o n s e n skulde indrømme, at Hr. N. Joh. Laursens Tale var godt gennemtænkt, næsten durk-

dreven, og at det var flot gjort at komme til det Resultat, at hvis der skulde rettes Bebrejdelser mod nogen, maatte det være mod de Byraadsmedlemmer, der sad i Brandkommissionen. Taleren syntes ikke, at Hr. Laursen havde Grund til at tro, at Forhandlingen vilde vokse ud over Landet, da Hr. Laursen jo godt vidste, at der i Højre- og Regeringspressen Landet over vilde blive gjort de mest energiske Forsøg paa at slaa Angrebet ned, og Hr. Laursen vidste jo ogsaa godt, hvorledes alle Fordele var paa en Embedsmands Side, naar han blev angrebet fra socialdemokratisk Side. Taleren havde intet Øjeblik tænkt sig, at noget Medlem af Brandkommissionen kunde føle sig stødt over, at der blev nedsat et Udvalg, da det, der skulde undersøges, var Forhold, som var endeligt afsluttede for Brandkommissionens Vedkommende. For Taleren syntes det klart, at man ikke kunde forlange af Brandkommissionen at foretage Undersøgelsen, men at denne maatte blive Byraadets Sag. Hr. Laursen gjorde i sin Tale Forsøg paa at hindre Borgernes Repæsentanter i at komme i Besiddelse af den Viden, de havde Brug for. Dette kunde ikke andet end gøre Folk bange, og Taleren maatte bestemt protestere imod, at det skulde være daarlige Elementer, der meddelte noget om deres overordnede.

N. J o h. L a u r s e n hævdede, at Hr. Simon- sen forvandskede hans Ord, idet han kun havde sagt, at det ikke altid var de bedste Elementer, der gav Oplysninger om deres overordnede, og at saadanne Oplysninger skulde modtages med ret stor Kritik.

S i m o n s e n vilde, hvis han havde sagt noget, der ikke kunde staa for Kritik, bede Hr. N. Joh. Laursen om at gendrive det.

Formanden havde endnu ikke modtaget en bestemt Gengivelse af Hr. Simonsens Forslag og ønskede en saadan for at faa præciseret, om det var en tilbagegaaende Undersøgelse af passerede Forhold, der ønskedes.

Simonsen præciserede Forslaget derhen, at der nedsættes et Udvalg af Byraadet for at foretage en Undersøgelse af Brandvæsenets Administration.

Det vedtoges at nedsætte et Udvalg paa 3 Mand til at undersøge Brandvæsenets Administration hidtil. Hertil valgtes Simonsen, Marinus Petersen og Mikael Johansen.

6. (J. Nr. 502—1910). Skrivelse fra **de kommunale Arbejdsmænds Fagforening** med Opsigelse af Overenskomsten af 10. Februar 1908 samt Forslag til ny Overenskomst.

Formanden ansaa det for rigtigst at nedsætte et Udvalg til at forhandle med Fagforeningen.

Jakob Jensen anmodede om at udsætte Sammensætningen af Udvalget til næste Møde.

Samuel sen ansaa et 3 Mands Udvalg for det heldigste. Da Lønregulativet blev udarbejdet, kom Udvalget til at bestaa af de forskellige Udvalgsformænd, men denne Sammensætning viste sig ikke heldig, idet der intet blev foretaget, før der blev nedsat et Underudvalg.

Det vedtoges at nedsætte et 3 Mands Udvalg til Forhandling med de paagældende Fagforeninger. Valg af Udvalgsmedlemmer udsattes til næste Møde.

7. (J. Nr. 22—1910). De foreliggende **Købekontrakter** med Tømrermester S. Møl'ler og Tømrermester H. L. Nielsen & Murermester J. Hviid angaaende Byggegrunde ved Dalgasavenue godkendtes.
8. (J. Nr. 473—1910). Andragende fra Bestyrelsen for Velgørenhedshjemmet (Herberg for hjemløse)

om Istandsættelse af Smøgen fra Østergade til
Velgørenhedshjemmet.

Efter Brolægningsudvalgets Indstilling vedtoges
det at lægge 2 Rækker Fliser til en Bekostning
af 210 Kr., der afholdes paa Konto VIII 2 c 1.

